

Sygn. akt VIII Gz 8/17

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Kala

SSO Wiesław Łukaszewski

SSR del. Sylwia Roszak (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2017 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa R. G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w Ł.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 7 listopada 2016 r., sygn. akt VIII GC 1447/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

Elżbieta Kala Wiesław Łukaszewski Sylwia Roszak

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy przyznał biegłemu sądowemu S. G. kwotę 1950,17 zł tytułem wynagrodzenia za opracowanie opinii pisemnej w sprawie o sygn. akt VIII GC 1447/16 prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Bydgoszczy. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Rejonowy podał, że biegły sądowy S. G. sporządził opinie i przedłożył rachunek na kwotę 1950,17 zł. W ocenie Sądu dokonana przez Sąd analiza czasu i nakładu pracy i stopnia skomplikowania sprawy przy uwzględnieniu kwalifikacji biegłego prowadziła do uznania żądanego wynagrodzenia za uzasadniony.

Powód wywiódł zażalenie na powyższe postanowienie. Żalący zarzucił zaskarżonemu rozstrzygnięciu naruszenie:

- art. 89 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) poprzez brak wskazania konkretnych kryteriów, które Sąd wziął pod uwagę przy podejmowaniu decyzji o przyznaniu wynagrodzenia i jego wysokości;

- art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. poprzez brak wskazania w treści uzasadnienia podstawy rozstrzygnięcia tj. ile wyniósł łącznie czas pracy biegłego, jaka stawka wynagrodzenia została zastosowana, ile wyniosły wydatki i pozostałe koszty, które winny zostać zwrócone biegłemu oraz brak jest uzasadnienia potwierdzającego zasadność przyznania wynagrodzenia w żądanej przez biegłego wysokości.

Mając podniesione zarzuty na uwadze, powód wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez orzeczenie co do istoty sprawy i przyznanie biegłemu sądowemu S. G. wynagrodzenia za wykonaną pracę w niższej wysokości adekwatnej do niezbędnego czasu pracy do sporządzenia opinii oraz poniesionych kosztów, które podlegają zwrotowi, a nadto zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych, w tym kosztów postępowania zażaleniowego.

W odpowiedzi na zażalenie biegły S. G. wskazał, iż nie zgadza się z zarzutami powoda zawartymi w zażaleniu. Podał szczegółowo jakie czynności musiał wykonać, aby sporządzić opinię. Nadto podkreślił, iż każda szkoda jest traktowana przez biegłego indywidualnie, a nakład pracy nie zależy od wysokości wartości przedmiotu sporu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie.

W treści złożonego środka odwoławczego załacy kwestionuje wysokość przyznanego biegłemu wynagrodzenia przede wszystkim z uwagi na brak informacji w treści uzasadnienia zaskarżonego postanowienia pozwalających na jego merytoryczną ocenę.

Należy zgodzić się jedynie ze skarżącym, iż w treści uzasadnienia przyznającego biegłemu wynagrodzenie nie zostało wskazane jaką stawkę i ile godzin pracy Sąd uznał za zasadne. Sąd Rejonowy podał jednakże, iż biegły przedłożył rachunek, a Sąd dokonał analizy czasu pracy biegłego, nakładu pracy i stopnia skomplikowania sprawy oraz uwzględnił wymagane kwalifikacje biegłego.

W ocenie Sądu Okręgowego powyższe okoliczności świadczą, iż Sąd pierwszej instancji dokonał analizy pracy przy uwzględnieniu rachunku biegłego z uwzględnieniem wykonanych przez biegłego czynności. Biegły bowiem w treści rachunku numer (...) złożonego wraz z opinią do akt sprawy podał, iż wykonał następujące czynności celem sporządzenia opinii, co zajęło mu odpowiednią ilość godzin: zapoznanie się z aktami sprawy VIII GC 1447/16 -10 godzin, zapoznanie się z aktami szkody nr (...) wraz z ich analizą -7 godzin, zapoznanie się z aktami szkody nr (...) wraz z ich analizą -5 godzin, zapoznanie się z aktami szkody nr (...) wraz z ich analizą-7 godzin, opracowanie kalkulacji naprawy nr (...) – 6 godzin, opracowanie kalkulacji naprawy nr (...) – 6 godzin, opracowanie kalkulacji naprawy nr (...) – 6 godzin oraz opracowanie opinii na piśmie - 16 godzin. Łączny czas potrzebny do sporządzenia opinii wyniósł 61 godzin. Biegły wskazał także, iż zastosował stawkę w kwocie 31,95 zł za 1 godzinę pracy na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 2013 r. w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu cywilnym, która stanowi 1,81 % kwoty bazowej w wysokości 1766,46 zł.

Wskazać należy, że w świetle art. 89 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025, j.t.) wysokość wynagrodzenia biegłego za wykonaną pracę określa się, uwzględniając wymagane od biegłego kwalifikacje, potrzebny do wydania opinii nakład pracy i poświęcony czas, a także w miarę potrzeby pokrycie wydatków niezbędnych do wykonania zleconej pracy. Podstawowym zatem warunkiem przyznania biegłemu wynagrodzenia za sporządzoną opinię jest skorzystanie przez sąd z jego usług (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 1973 r., II CZ 64/73). Według wskazań judykatury, sąd może przy tym skontrolować wskazaną przez biegłego w karcie pracy liczbę godzin niezbędnych do sporządzenia opinii (poświęconych na czynności przygotowawcze i badawcze, łącznie z zapoznaniem się z aktami sprawy oraz na opracowanie opinii wraz z uzasadnieniem) i obniżyć wynagrodzenie wyliczone przez biegłego stosownie do przyjętej przez siebie ilości czasu i nakładu pracy biegłego. Jednak ilość czasu, którą trzeba poświęcić na określoną czynność, jest zależna od wielu czynników, a wśród nich także od indywidualnych cech wykonawcy i indywidualnych cech czynności, podany zatem w rachunku czas poświęcony na wykonanie czynności może być z natury rzeczy skontrolowany tylko w przybliżeniu. Jeżeli więc nie istnieją ogólnie obowiązujące normy czasu wykonania danej czynności, kwestionowanie rachunku biegłego na tej podstawie, że czynność wymagała mniej czasu niż to wykazano w rachunku, może być skuteczne tylko wtedy, gdy podane w rachunku ilości zużytego czasu są tak jaskrawo wygórowane, iż - opierając się na zwykłym

doświadczeniu życiowym - można od razu stwierdzić, że biegły niewątpliwie zużył znacznie mniej czasu niż podaje w rachunku. W przeciwnym wypadku biegłemu należy się wynagrodzenie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 1959 r. sygn. akt I Cz 82/59, OSNCK 1961 r. Nr 2 poz. 41).

Odnosząc się do powyższego należało stwierdzić, iż w przekonaniu Sądu Okręgowego żalący nie przedstawił w wywiedzionym przez siebie środku odwoławczym uzasadnionych argumentów, pozwalających skutecznie zakwestionować czas i stopień złożoności dokonanej przez biegłego analizy, za taki z pewnością nie można bowiem uznać odniesienia się żalącego do braku skomplikowania opinii, jej obszerności oraz tego, iż jest napisana w sposób schematyczny, według jednego „wzorca”. Zupełnie bezprzedmiotowy jest zarzut powoda, iż biegły ustalając czas najmu pojazdów zastępczych nie musiał zapoznawać się z aktami szkód w całości oraz, że koszty najmu określał według wzorca. Przede wszystkim trzeba podkreślić, iż przedmiotowa opinia dotyczy szkód w trzech pojazdach i należało wyliczyć stawki najmu pojazdu zastępczych w zakresie trzech pojazdów. Nawet przy zastosowaniu jednego „wzorca” przy wyliczaniu stawek najmu nie można uznać, iż kwota 1950,17 zł tj. około 650 zł za jeden pojazd jest zawyżona. Faktem notoryjnym jest, że osoby niebędące profesjonalistami w danej dziedzinie mają skłonność do pewnych uproszczeń, niedostrzegania stopnia skomplikowania zagadnienia, czy też spływania problemów. Bez kompleksowego wykształcenia nie sposób jest zaś dokonać oceny zagadnień o charakterze specjalistycznym, nie sposób jest także dostrzec w nich okoliczności przedmiotowo istotnych. Jakkolwiek nie da się zatem w sposób stanowczy wykluczyć, że czas poświęcony na opracowanie opinii mógł zostać zawyżony, to jednak w niniejszej sprawie nie ma także żadnych rozsądnych argumentów za przyjęciem takiego stanu rzeczy. Wynagrodzenie jest bowiem należne nawet jeżeli ostatecznie opinia nie będzie stanowiła podstawy rozstrzygnięcia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 1973 r. sygn. akt II CZ 64/73). Chybione jest również kwestionowanie przez żalącego zasadności przyznanego biegłemu wynagrodzenia z punktu widzenia przydatności merytorycznej opinii i wartości przedmiotu sporu. Pretensja w zakresie merytorycznej przydatności może być bowiem przedmiotem zarzutów do opinii biegłego i powinna być roztrząsana w ramach zażądania od biegłego dodatkowych ustnych bądź pisemnych wyjaśnień, a nie w ramach zażalenia na postanowienie o przyznaniu biegłemu wynagrodzenia. Zauważyć wypada, iż byłoby z gruntu sprzeczne z założeniami na jakich oparta jest instytucja biegłego sądowego, uzależnienie przyznania biegłemu wynagrodzenia od tego, czy merytoryczne wnioski opinii są zgodne, czy też nie, z oczekiwaniami zainteresowanej strony. Oczywiście w przypadku opinii rażąco nieprofesjonalnej, nieprzydatnej dla rozpoznawanej sprawy, istniałyby przesłanki do odmowy przyznania biegłemu wynagrodzenia. Takich cech nie można jednak przypisać opinii biegłego S. G.. Również wartość przedmiotu sporu nie ma żadnego znaczenia dla wysokości wynagrodzenia, o czym stanowi zacytowany powyżej art. 89 ustawy o kosztach sądowych.

Mając powyższe na uwadze, zdaniem Sądu Okręgowego zasadne było przyznanie biegłemu wynagrodzenia w wysokości 1950,17 zł za 61 godzin pracy według stawki w wysokości 31,95 zł za 1 godzinę pracy, która jest zgodna z obowiązującymi przepisami, a w szczególności § 3 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 2013 r. w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu cywilnym.

W konsekwencji, Sąd Okręgowy działając na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Sąd Okręgowy nie rozstrzygał o kosztach postępowania zażaleniowego albowiem wydane orzeczenie nie jest rozstrzygnięciem kończącym postępowanie co do jego istoty. Będzie to rzeczą Sądu I instancji, w wyroku kończącym postępowanie rozpoznawcze, a jego treść będzie pochodną oceny roszczenia.

Elżbieta Kala Wiesław Łukaszewski Sylwia Roszak

ZARZĄDZENIE

1. Odpis postanowienia z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron i biegłemu.
2. Z wpływem lub za 14 dni.

B., dnia 3 lutego 2017 roku. SSR del. Sylwia Roszak